

Pierre de Rontard
přel. Jan Vladislav

KDYŽ JSEM dnes uléhal, viděl jsem hasnout svíci
a v lůžku jsem si sám pro sebe zašeptal:
Kéž by už konečně všecek můj stesk a žal,
vepsaný do srdce, zhasl s tou voskovicí.

Kousne-li vzteklý pes, vidí ho pokousaný
vždy znovu před sebou ve vodě jako stín;
a podobně i já, ať už bdím nebo spím,
mám pořád před sebou obraz své krásné paní.

To dělá moje krev; tak jak to často bývá,
když léto pálí míň než podzim nakonec,
i moje září vře víc než můj červenec.

Nemohu skoro žít, jak zle se do mne vrývá:
přešťastný Ixión, jenž zemřel jedenkrát,
zatímco já jsem živ, ač zmírám tisíckrát!

LÁSKO, JEŽ JEDINÁ máš klíč k mým myšlenkám,
jež všechny závory v mém srdci otvíráš,
jež mě touž pravicí léčíš i pouty svíráš
a pro niž umírám a znovu ožívám,

ty z mého života vaříš tak trpký jed,
že žádné byliny, odvary ani šťávy
nezmírní útrapy, které mi bez únavy
dáváš v těch milostných zápasech zakoušet.

Když ty máš perutě, nech mi je narůst taky,
ať mohu odletět a nevidět už zraky,
jež ve mně vzněcují ten plamen napořád:

až vzlétnu na křídlech, přestane žhnout a zhasne.
Draze si dává Bůh zaplatit, co je krásné,
když pro to musíme tolikrát umírat.